

— Ὁ Γονδινὲ εἶνε καλὸν πρόσωπον· ἀλλὰ προτιμῶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ζουφροᾶ, ἐπιτυχάνω εἰς αὐτὸ καλλίτερα.

Τοῦ λοχαγοῦ ἀναλαβόντος τὸ πρόσωπον τοῦ Ζουφροᾶ, χωρὶς κανεὶς νὰ τῷ τὸ διαμφοσθητήση, ἀπέμεινεν ἡ διανομὴ τῶν λοιπῶν προσώπων.

— Ὁ κ. Δερόδης ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκίδα, προέτεινεν ἡ Ἀννέτα.

— Τί λέγει ὁ Ἀλκίδας; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Τρυφερότητας.

— Νόστιμον θὰ εἶνε τοῦτο· καὶ εἶνε ἐκτεταμέναι αὐταὶ αἱ τρυφερότητές του;

— Ὁχι.

— Πρὸς τίνα τὰς ἀποτείνει;

— Πρὸς ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα. ἂν θελήσουν νὰ μοὶ ἀναθέσουν τὸ πρόσωπον τῆς Μαρθας.

— Τότε εὐχάριστος δέχομαι νὰ γίνω Ἀλκίδας, εἶπεν ὁ Δερόδης προσηνέστερον τοῦ συνήθους.

— Μένει τὸ πρόσωπον τοῦ Γρενώ, εἶπεν ὁ λοχαγός· πρὸς ποῖον νὰ τὸ δώσωμεν;

— Ἐσκέφθην νὰ δοθῇ εἰς τὸν Βονέ, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα.

Ὁ Βονέ διεμαρτυρήθη.

Οὐδέποτε εἶχε πιάξει κωμωδίαν· ἤλπιζεν ὅτι δὲν θὰ τὸν ὑπεχρέουν νὰ φωνῇ γελοῖος.

— Εἶνε χωρικός γέρον καὶ πανοῦργος ὁ Γρενώ, εἶπεν ἡ Ἀννέτα.

— Χωρικός καὶ ἐγὼ εἰμαι, ἀλλ' οὔτε γέρον οὔτε πανοῦργος, ἀπήντησεν ὁ Βονέ.

— Θὰ σὰς κάμω ἕνα κεφάλι, ἀνέκραζεν ὁ λοχαγός, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, θὰ σὰς κάμω ἕνα κεφάλι!

— Εἶνε μέρος ἀπαιτοῦν λεπτότητας, εἶπε παρεμβάσα ἡ Ἰουλιανή, καὶ εἰμαι βεβηχία ὅτι ὁ κ. Βονέ θὰ τὸ ἐπαιζεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ὁ Βονέ ἐξηκολούθει διαμαρτυρούμενος, ὅλοι τῷ ἐπέπεσον.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ κάμῃτε τὴν παράστασίν μας νὰ ματαιωθῇ; εἶπε μὲ ἔκφρασιν ἀπογνώσεως ἡ Ἀννέτα.

— Σὰς παρακαλοῦμεν, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιανή.

Ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ.

— Θὰ σὰς κάμω ἕνα κεφάλι, ἀγαπητέ μου, ἔχω μία περροῦκα ποῦ θὰ σὰς πηγαίνῃ θαυμασια.

Ὁ Καρρελὲ ὅστις οὐδὲν ἐξεστόμισεν ἀφ' ἧς ὁ μονόλογος ἀπεκρούσθη, ἐφαίνετο σκεπτόμενος:

— Μὲ μόνας τὰς Γνώμας τοῦ μπαμπᾶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, θὰ ἦτο τὸ θέαμα ἐλλειπές. ἔὰν ἐπαίζομεν καὶ ἕνα μονόλογον;

— Ἀκριβῶς, ἀνέκραζεν ὁ λοχαγός δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας· θ' ἀπαγγείλω τὸν λόγον τοῦ Πεταχτοῦ· θὰ ἴδῃτε πῶς θὰ τὰ καταφέρω μὲ τὴν ὁμβρέλλα μου.

Πρὸ τοῦ σκωπτικοῦ τῶν συναδέλφων του μειδιάματος, ὁ Καρρελὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ πλέον περὶ μονόλογου.

— Τῶνόντι, εἶπε, μὲ ὕψος δηκτικὸν ὀλίγον, πρέπει νὰ τὴν ἴδωμεν τὴν περιφνημὸν αὐτὴν ὁμβρέλλαν.

Ἀπεφασίσθη ἡ πρώτη δοκιμὴ νὰ ἐγίνετο

τὴν μεθεπομένην, εἰς τὰς ὁκτώ τῆς ἐσπέρας.

— Ἀς προσπαθήσωμεν νὰ μάθωμεν ὀλίγον ἐν τῷ μεταξύ τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια θὰ παίζωμεν, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ὅτε ἐκ νέου συνηθροίσθησαν, ὁ Βονέ καὶ ὁ λοχαγός εἶχον ἐκμάθει τὰ μέρη των ἀλλ' ὁ Δερόδης καὶ ἡ Ἀννέτα οὐδὲ λέξιν εἴξευρον. Ὁ μὲν Δερόδης, διότι δὲν ἠρέσκετο νὰ κοπιᾷζῃ, ἡ δὲ Ἀννέτα, διότι δὲν τῇ συνέφερε νὰ προὔχωρουν αἱ δοκιμαὶ πολὺ ταχέως· ὅσον πλεονέκον αὐταὶ ἐπαναλαμβάνοντο, τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτὴν.

Οὔσης τῆς σειρᾶς αὐτῆς καὶ τοῦ Δερόδης ν' ἀρχίσωσιν, εἰς τὰς πρώτας λέξεις ἐσταμάτησαν.

— Τὴν ἀπάντησίν σας, κ. Δερόδη, ἐκράξεν ὁ λοχαγός.

— Τί ἔχω ν' ἀπαντήσω; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Ναί, δεσποινίς.

— Λαμπρά: «ναί, δεσποινίς.»

— Ἡ σειρά σας, δεσποινίς Ἀννέτα, εἶπεν ὁ λοχαγός ὅστις, μὲ τὸ βιβλιαρίον εἰς χεῖρας, μετῆρχετο τὸν διδασκαλὸν ἅμα καὶ τὸν ὑποβόλαι.

— Νομίζω, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἐκάμνομεν τὰς δοκιμὰς μὲ τὸ φυλλάδιον εἰς τὴν χεῖρα· θὰ τελειώσωμεν ταχύτερον.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὸ εὐρίσκω καλόν, εἶπεν ὁ Δερόδης.

Ἐπληρώσαν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐτελείωσαν ταχύτερον.

Ἐντούτοις ἡ Ἀννέτα πάραυτα ἐσταμάτησεν.

— Ἀλλὰ, κύριε Δερόδη, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ εἴπετε διὰ τρυφεροτέρου τόνου τὸ: «ὦ! δεσποινίς Μάρθα, οὐδέποτε μὲ ἠγαπήσατε.»

— Μὲ θερμότητα, διέταξεν ὁ λοχαγός.

— Πῶς διάβολον θέλετε νὰ τὸ εἶπω; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Ὅπως λέγω καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀννέτα: «Ναί, κύριε, ναί, σὰς ἠγάπων.»

Μὲ τόσῃ γλυκύτητι καὶ τόσῃ γοητείᾳ καὶ τρυφερότητι ἐψιθύρισε τοῦτο, μὲ βλέμμα τόσον συγκεκνημένον, ὥστε ὁ Δερόδης κνέζωπυρώθη ὀλίγον.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἀννέτα ἐσταμάτησεν ἐκ νέου. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἵνα ἀποταθῇ πρὸς τὸν λοχαγόν.

— Κύριε Ἐσπαρδαρίγκ.

— Δεσποινίς.

— Ὅταν λέγω πρὸς τὸν Ἀλκίδην: «Τῇ εἶπον ὅτι σὰς εὗρον ἀξιαγάπητον»—καὶ ἐκείνος ἀπαντᾷ: «Ἄ, δεσποινίς,» καλὰ τὸ λέγει;

— Ποῶς; τὸ λέγει ψυχρότατα. Κύριε Δερόδη, ἐπιτρέπετε νὰ τὸ εἰπῶ ἐγὼ μαζὺ μὲ τὴν δεσποινίδα;

— Πᾶν ὅτι ἀγαπᾷτε.

Καὶ μὲ τὴν ἀλαζόνα του ὑπεροψίαν.

— Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι θὰ νῆχαι στούμην βλέπων σας νὰ παριστανῇτε αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

— Ἐμπρός, δεσποινίς, εἶπε μετὰ ζήσεως ὁ λοχαγός.

— Ἐξ ἀρχῆς βέβαια;

— Βεβαιότατα.

Μάρθα (Ἀννέτα).

Πόσον σὰς εὗρον ἀξιαγάπητον.

Ἀλκίδας (Ὁ λοχαγός.)

Ἄ! δεσποινίς!

Μάρθα.

Πόσον μοὶ ἠρέσκετε!

Ἀλκίδας.

ὦ! δεσποινίς!

Ἄν ὁ λοχαγός ἦτο ὑπέρτερος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πεταχτοῦ, ὑπελείπετο ὅμως πολὺ εἰς πρόσωπα οἷον τὸ παρόν. Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐσφενδόνισε τὸ «ὦ! δεσποινίς»· λιγῶν τούς ὀφθαλμούς, τὴν χεῖρα φέρων πρὸς τὸ στῆθος, προεκάλεσε μειδιάμα εἰς ὅλων τὰς ὄψεις· μὲ τὴν κεραμόχρουν του μορφὴν, τὴν ὀλοστρογγυλὸν κεφαλὴν του, τὰς χειρωνακίας του καὶ τὴν τραχεῖάν του προσφώραν, ἦτο ὄντως γελοιωδέστατος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Δερόδης, θὰ προσπαθήσω ν' ἀπομιμηθῶ τοῦτο, δὲν εἰζεύρω μόνον κατὰ πόσον θὰ ἐπιτύχῃ.

— Δοκιμάσατε, εἶπεν ὁ λοχαγός, μετ' ἠθικῆς εὐχαριστήσεως ἐνεχούσης μετριοφροσύνης, σιγά, σιγά θὰ ἐπιτύχητε, δὲν εἶνε ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα, τί διαβολὸν! «ὦ! δεσποινίς! ὦ! δεσποινίς!» πρέπει μόνον νὰ ἦσθε γνώστης τοῦ θεάτρου.

Ὁ λοχαγός ἐπέτυχεν ἐν τούτοις εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπεδύθη, διότι ἡ φυσικότης μεθ' ἧς ὑπεκρίνετο τὰ κωμικὰ πρόσωπα καθίστα αὐτὸν ἀρεστόν. Ὁ Βονέ ἀτυχῶς ἀπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν.

— Βλέπετε, εἶπεν ἐν τέλει τῶν δοκιμῶν, πόσον ἤμην ἀδέξιος. Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναθέσω εἰς ἄλλον τὸ πρόσωπόν μου, τὸ ὁποῖον ἀέλαβον ἀπλῶς ὑπείκων εἰς τὴν ἐπιμονὴν σας.

— Θὰ σὰς δώσω μαθήματα, εἶπεν ὁ λοχαγός, θὰ κάμωμεν ἀσκήσιν μαζὺ, καὶ τότε θὰ καταρτισθῇτε τελείως.

— Περὶ τελείας καταρτίσεως ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω.

— Ἀλλὰ καὶ μετρίως ἂν καταρτισθῇτε τί σημαίνει, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή.

Καὶ τόσον αὕτη ἐπέμεινεν, ὥστε ὁ Βονέ ὑπέκυψε καὶ πάλιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

ΕΞ ΕΛΘΘΗΣΑΝ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ἔδος
Προκαστείου, ἀριθ. 10 ἀντ.

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελευτῶν.